

Warszawa, dnia 24 października 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1019/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

Sędziowie: SO Michał Chojnowski

SO Anita Jarząbek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy- stażysta Bartłomiej Sasin

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 24 października 2019 r.

sprawy A. B. córki S. i B., ur. (...) w O. skazanej wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 29 marca 2019 r. sygn. akt II K 615/18

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. W. K. kwotę 147,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia skazaną od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Michał Chojnowski SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sygn. akt VI Ka 1019/19

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja wniesiona przez obrońcę skazanej nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla regulacji omawianej problematyki, dolną granicę kary łącznej wyznacza zawsze najwyższa

z kar wymierzonych za jedno przestępstwo z pozostających w zbiegu przestępstw,

a górną jej granicę tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju. Wybór sposobu łączenia kar i wymiar kary łącznej orzekanej w danej sprawie uzależniony jest od okoliczności konkretnego przypadku, w tym

w szczególności od związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami oraz prognozy kryminologiczno- społecznej skazanego, w kontekście której uwzględnić należy wcześniejszą

i późniejszą jego karalność oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstw, w tym w czasie odbywania kary.

Zastosowanie zatem przez sąd jednej z trzech zasad tj. absorpcji, asperacji czy kumulacji uzależnione jest od szeregu okoliczności występujących w każdej konkretnej sprawie. Kara łączna nie może być postrzegana jako instytucja prawna promująca powtarzające się zachowania przestępcze tylko z uwagi na ich bliskość czasowo- przedmiotową. Jej ostateczny rozmiar uwarunkowany jest indywidualnymi okolicznościami, które powinny być brane pod uwagę przy każdym wymiarze kary. Wyrokując w trybie art. 85 k.k. należy mieć na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. a więc również oceniać właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a nade wszystko uwzględnić konieczność osiągnięcia celu zapobiegawczego i wychowawczego.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miarkując wymiar kary łącznej wziął pod uwagę te wszystkie okoliczności i słusznie doszedł do wniosku, iż w stosunku do skazanej A. B. należy zastosować zasadę asperacji. Za takim rozstrzygnięciem przemawia szereg okoliczności, na które Sąd Rejonowy

w uzasadnieniu wskazał i wyjaśnił co legło u podstaw orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w takim, a nie innym wymiarze. obrońca w apelacji nie przedstawił tego rodzaju argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć rozważania Sądu I instancji w tym zakresie bazując w istocie na podkreślanii, że wymierzona kara łączna pozbawienia wolności jest niewiele niższa niż kumulacja połączonych kar. Przypomnieć zatem należy, iż skazana jest sprawcą licznych przestępstw umyślnych, w przeważającej mierze skierowanych przeciwko temu samemu dobru prawem chronionemu, tj. mieniu, co wskazuje na wysoki stopień demoralizacji. Wydaje się w tej sytuacji, że decydującym kryterium oceny dolegliwości wymierzonej kary winna być postawa skazanej w trakcie odbywania kary, pod kątem realizowania celów resocjalizacyjnych. Z aktualnej opinii zakładu karnego wynika jednak, że zachowanie skazanej należy ocenić jedynie jako poprawne. Skazana nie była nagradzana kodeksowo, ani karana dyscyplinarnie.

Niczego w tym rozumowaniu nie zmienia młody wiek skazanej, na który powołuje się obrońca. Zważyć należy, że skazana popełniała przestępstwa wielokrotnie i mimo orzekania wobec niej wcześniejszych sankcji karnych nie przestała ich popełniać. Oznacza to, że nie wyciągnęła jakichkolwiek wniosków z uprzednich skazań, a jej deklarowanego krytycznego stosunku wobec popełnionych czynów nie uwiarygadnia dotychczasowe zachowanie. Nie ma zatem żadnych racjonalnych podstaw do przyjęcia, aby można było wobec niej wyciągać optymistyczne wnioski.

Podnieść trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanej korzyści, tj. oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Tymczasem, w zaskarżonym zakresie Sąd Rejonowy dokonał połączenia wyroków Sądu Rejonowego w Otwocku w sprawach o sygn. akt II K 582/11 i o sygn. akt II K 657/11. W rezultacie orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a zatem efektywnie skrócono jej wymiar o dwa miesiące. Mając na uwadze powyższe, należało stwierdzić, iż wymierzona wyrokiem łącznym kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Koniecznym jest zaakcentowanie, iż kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy i nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wielokrotna karalność skazanej nie może stanowić pozytywnego czynnika prognostycznego. Winna skłaniać do odstępowania od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Pogląd odmienny uzasadniał by w istocie premiowanie sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadził by praktycznie do bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 roku, sygn. II AKa 183/07 – Lex nr 360095)

O wydatkach w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze, że ich poniesienie przez skazaną, w sytuacji gdy odbywa ona karę pozbawienia wolności, byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem VAT orzeczono na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.